

COMMANDOKENNER

Oud-sergeant Albert van Heijningen van de commando's houdt de gegevens van de oud-leden van het elitekorps zorgvuldig bij. Korpsleden doen graag een beroep op hem.

Geen commando ontkomt aan Albert

Gekscherend noemen ze hem de Simon Wiesenthal van het Korps Commandotroepen.

Niet dat hij op commando's jaagt, zoals Wiesenthal zijn leven lang achter mensen aan heeft gezeten. Integendeel, sergeant buiten dienst Albert van Heijningen is zelf trotse drager van de groene baret. Zijn speurzin leidt ertoe dat complete lichtingen uit ver vervlogen jaren weer bijeen worden gebracht. En regelmatig ontmaskert hij een pseudo-commando. Het gaat dan om een onverlaat die zegt tot het elitekorps van de landmacht te behoren, maar die in sommige gevallen nog nooit een schuttersput heeft gegraven, laat staan dat hij kan meepraten over de ontberingen van de harde opleiding op de Rucphense Hei met als afsluiting de triomftocht door de 'Tranenpoort'.

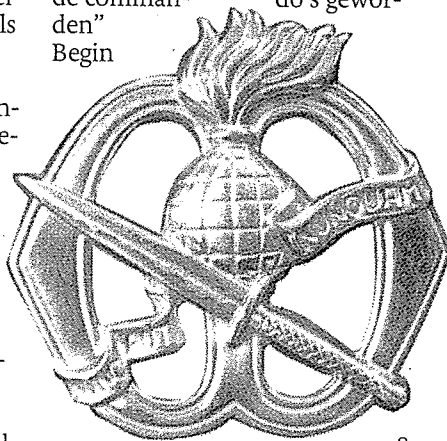
Van Heijningen: „Er zijn zo'n tienduizend Nederlanders die de groene baret hebben gehaald. Maar er zijn er zeker nog tienduizend die beweren dat ze de groene baret hebben gehaald. Sinds ik kort na mijn afzwaaien iemand tegenkwam die beweerde ook oud-commando te zijn maar aan wie je bij wijze van spreken direct zag dat dat niet waar kon zijn, ben ik gegevens gaan bijhouden. Nu heb ik alles in de computer en in ordners.” Albert van Heijningen houdt er een complete boekhouding op na, waarin zo'n beetje iedereen die ooit de groene baret haalde staat genoteerd. En als er iemand gezocht moet worden die nog niet in de boeken van Van Heijningen geregistreerd is, dan weet de inwoner van Ammerzoden de weg om hem op te sporen. „Kwestie van logisch nadenken en doorzetten”, zegt hij nuchter. En van combineren, want door zijn haast fotografi-

door
Paulus Smits

paulus.smits@bndstem.nl

sche geheugen voor getallen en feiten, is hij in staat in een veelheid van namen en jaartallen de juiste gegevens boven tafel te tillen. Van Heijningens militaire loopbaan begon feitelijk voordat hij opkwam. Want hij wilde méér dan de landmacht aanvankelijk met hem van plan was. „Ik wilde niet alleen voor mijn nummer opkomen. Veertien maanden nietsdoen zag ik niet zitten. Ik kreeg een tweededaagse keuring in Amersfoort en zo ben ik onderofficier bij de commando's geworden”
Begin

1980

ging hij naar de kaderopleiding, twee maanden later meldde hij zich op een hete meidag in Roosendaal. „Een dramatisch begin van de diensttijd, een jongen uit ons peloton overleed na een veldloop. Het halve peloton vroeg meteen overplaatsing, maar de kapitein Knetsch (dezelfde die later als overste korpscommandant zou worden, PS) zei: „Mannen, jullie hebben hier vrijwillig voor gekozen. Dat wil niet zeggen dat je vrijwillig weg kunt. Ingerukt, mars!”

Hij zwaaide in 1981 af en keerde terug in zijn burgerbaan van vóór de dienst. Een baan met een oorlogsfunctie, waardoor hij zijn plunjebaal in moest leveren en hij nooit meer op herhaling kon. Daar heeft hij nu nog spijt van, hij had best een paar jaar bij willen tekenen. Maar hij heeft het op andere manieren goedgemaakt. Hij organiseert met andere oud-commando's uit verschillende lichtingen sinds 1987 diverse grote marsen, waaronder de mars Schotland-Roosendaal. Dat was een eerbetoon aan de eerste commando's die in oorlogstijd in het Schotse Achnacarry zijn getraind, om van daaruit mee te helpen aan de bevrijding van Europa. Vorige week was Van Heijningen nog aanwezig bij de crematie van een van die eerste commando's, de latere adjudant Gé Florisson (binnen het korps beter bekend als 'Floor'), die bij de tweede lichting hoorde en die op 24 september op 85-jarige leeftijd overleed.

Als kenner van het korps verricht hij speurwerk voor iedere commando die hem daarvoor benadert. „Ik werd gebeld door een oud-korpslid, een makelaar, die een sollicitant op bezoek had gehad die beweerde dat hij ook bij de commando's had gediend. Ik heb het voor hem nagetrokken. Bleek een 'pseudo'. Hij is voor een tweede gesprek uitgenodigd, en kreeg te horen dat hij was afgewezen is, omdat hij liegt over zijn commando zijn.”

Voor pelotons die na vijftig jaar een reünie houden, speurt hij naar de adressen van geëmigreerde makers. Enkele jaren geleden bevocht hij samen met twee maten de bevelhebber der landstrijdkrachten tot voor de rechter voor het behoud van de groene commandobaret. Met succes. De groene baret méér dan waardig.

Oud-commando's onderweg van Schotland naar Roosendaal.

Van Heijningen heeft een fors bestand met adressen van oud-commando's.

Als pelotonsgenoten van vroeger elkaar zoeken, vindt Van Heijningen z